శ్రీ రమణ జ్యోతి | Sri Ramana Jyothi
మార్చి 2021 | March 2021

ఈ సంచికలో ... | IN THIS ISSUE ...

1.	డా॥ కే.యస్. గారి 80వ ప్రవచనం	డా॥ వి. రామదాస్ మూర్తి	3
2.	శ్రీ భగవాన్ రమణమహర్షి స్మృతులు (శ్రీ దేవరాజ ముదలియార్)	జి. శ్రీహరిరావు	11
3.	శ్రీ భగవాన్ నా జీవితంలోకి ఎలా ప్రవేశించారు	శ్రీమతి నాగ రాజేశ్వరి	14
4.	Karunaapurna Sudhaabdhe	Dr. K. Subrahmanian	30
5.	Kavyakantha's Ramana Chatvarimsat	V. Krithivasan	38
6.	Glimpses of Arunachala	Swagat Patnaik	41
7.	Forgiveness and Compassion	Sneha Choudhury	47

Events in Sri Ramana Kendram in March 2021

1. Satsang - Every Sunday - 9.00 - 10.45 a.m.
2. 3rd Sunday - Meditation - 9.00 - 10.45 a.m.
3. 23rd - Tuesday - Punarvasu Satsang - 6.00 - 7.00 p.m.

(Devotees may please note that due to Social distancing, satsangs are being held online. For details please contact Kendram Office)

© Copyrights of all the material used from Sri Ramanasramam publications in Sri Ramana Jyothi either in excerpted form, translated form or serialised form totally belong to Sri Ramanasramam, Tiruvannamalai.

శ్రీ రమణజ్యోతి వ్యవస్థాపకులు: కీ॥శే॥ డా॥ కె. సుబ్రహ్మణియన్
(వ్యవస్థాపక అధ్యక్షులు, శ్రీరమణకేంద్రం)

భగవాన్ కృపా సముద్రం

డా॥ కే.యస్. గారి 80వ ప్రవచనం
అనువాదం: డా. వి. రామదాస్ మూర్తి

అరుణాచలం ఒక సాధారణమైన కొండ కాదని భగవాన్ అంటారు. అది కరుణాపూర్ణ సుధాబ్ధి - కృపా సముద్రం, అమృతం (సుధ)తో నిండినది. అరుణాచలం గురించి భగవాన్ చెప్పినది భగవాన్‌కు స్వయంగా వర్తిస్తుంది, ఆయన కూడ కరుణాపూర్ణ సుధాబ్ధి. ఆయన మూర్తీభవించిన కరుణ, స్వయంగా శివుడు. కాని పేదల్లో నిరుపేదలా జీవించాడు. ఎన్నో సంవత్సరాల కాలం పాటు ఆయన తువ్వాలు కూడా వాడేవారు కాదు. తమ కౌపీనం చిరిగి పోయినప్పుడు ఎవరిని అడిగివుండినా సంతోషంగా ఒకటి ఇచ్చి వుండేవారు. అలా చేయకుండ ఒక పొదలో నుండి ఒక ముల్లును తీసి, కౌపీనం నుండి దారం పోగును తీసి స్వయంగా కుట్టుకున్నారు.

అపారమైన కృప

భగవాన్ గురించిన ఒక అసాధారణ విషయం ఇరవై నాలుగు గంటలూ ఆయన యొక్క సౌలభ్యత. అది ఒక మానవుల విషయం లోనే కాదు, పశుపక్ష్యాదులు, జంతువులు, చెట్లు, పొదలకు కూడ వర్తించేది. మన అందరి బరువు, బాధ్యతలను తామే భరిస్తామన్న భరోసా ఇచ్చారు. అంతే కాదు, సుఖ, దుఃఖాల వలయంలో చిక్కు కొనడానికి బదులు మనం లోదృష్టి ప్రదర్శించి, లేదా ఆయనకు

సంపూర్ణ శరణాగతి చెంది మనం ఎల్లప్పుడూ సంతోషంగా వుండ వచ్చునన్నారు.

మనం భగవాన్‌ను అవగాహన చేసుకొనలేము. జ్ఞానిని అవగాహన చేసుకోవాలంటే, మనం ఒక జ్ఞాని కావాలి. భగవాన్ గురించి మనం వర్ణించి చెబితే అది నిజమే అయి వుంటుంది. కాని పూర్తి సత్యం కానేరదు. మన పరిమితమైన బుద్ధిని ఉపయోగించి భగవాన్ యొక్క సంపూర్ణ అవగాహనను పొంద లేము. ఆ ప్రయత్నం నలుగురు అంధ వ్యక్తులు ఏనుగు అంటే ఏమిటో తమలో చర్చించుకున్న రీతిలో వుంటుంది. అందులో ప్రతి ఒక్కరూ చెప్పినదీ నిజమే అయినప్పటికీ అది పూర్తి వర్ణన కాదు. భగవాన్ అంటే ఆ శరీరం కాదని మొట్ట మొదట గ్రహించాలి. దానికి ఆయన కృపను పొందాలి. మహర్షి మనలాంటివారి లాగానే వుండేవారు. కాని వారి నిజ స్వభావం ఎంతో భిన్నమైనది. మనలో భయభ్రాంతులు కలుగకూడదన్న ఉద్దేశంతో మన మాదిరి వున్నట్లు నటించేవారు. మీరు ప్రధానమంత్రి కావచ్చు. కాని మీ సంతానం, చిన్న పిల్లలతో అలాగ ప్రవర్తించలేరు. ఎందుకంటే ఆప్యాయత అడ్డు వస్తుంది. బయటివారికి మీరంటే భయం, బెరుకు వుండవచ్చు గాని ఇంట్లోని పిల్లలకు అలాంటివి ఏమీ వుండదు. భగవాన్ విషయానికి వస్తే, ఆయన మనలో ఒకరి వలె వుండి, మనవలె తింటూ, నిద్రపోతుండేవారు. మనకు దూరంగా వుంటారని ఎవ్వరూ అనుకోకుండ వుండడం కోసం అలాగ ప్రవర్తించేవారు. అందరి పట్ల కనికరం వల్ల అలాగ వుండేవారు. అది ఒక స్థాయిలో జరిగేది.

కలలు, కలత నిద్ర

గాఢనిద్రలో వున్నప్పుడు మనకు మన శరీరం, మనసు, లేదా దేశ, కాలాల గురించిన స్పృహ వుండదని భగవాన్ అనేవారు. అప్పుడు పేరు, ప్రఖ్యాతుల ధ్యాస కూడ వుండదు. ఆ విషయం ఎలాగ చెప్పగలం? ఎందుకంటే మనసు మేలుకొన్న క్షణంలో అది అసాధారణ రీతిలో వెంటనే చురుకుగా పనిచేయడం మొదలు పెడుతుంది. గాఢనిద్రలో మనసు విశ్రాంతిగా వున్నప్పుడు ఏ రకమైన స్పృహ కూడ వుండదు. అయినప్పటికీ, ప్రతిరోజూ ఆ స్థితికి చేరు కోవాలని ఎదురు చూస్తాం. శారీరకపరమైన విశ్రాంతి మాత్రమే కాదు, మానసిక విశ్రాంతి కూడ మనకు అవసరం. ఆ స్థితిలో మనసు ఆత్మలో లీనమౌతుంది. మనసు సూక్ష్మ శరీరాన్ని ధరించగలదు. అటువంటప్పుడు మనకు కలలు వస్తాయి. కలలు బాగా ఎక్కువైనప్పుడు, మనం కలత నిద్రపోయామంటాము. మనసు విశ్రాంతి చెందలేదు కనుక మనం అలాగ చెబుతాము. ఒక్కొక్కసారి భయంకరమైన కల వస్తే, మనకు చెమటలు పట్టి (గబుక్కున మెలకువ వస్తుంది) మరో విధంగా చెప్పాలంటే, మనం మేల్కొన్నప్పుడు ఏమి జరుగుతుందో, కలలు కంటున్నప్పుడూ అలాగే జరుగుతుంది. పక్కమీద ఆరుగంటల పాటు దొర్లుతుంటే, శరీరానికి విశ్రాంతి దొరికినప్పటికీ, మనసు విశ్రాంతి పొందలేదు గనుక మనకు తాజాగా వున్నట్లు అనిపించదు.

కొన్ని సమయాలలో పగటిపూట కుర్చీలో కూర్చొని నిద్రమత్తులో వుంటే, పదినిమిషాలపాటైనా సరే మంచి నిద్రలో

మనసు ఆత్మలో లీనమైనప్పుడు శరీర స్పృహ లేనందు వల్ల పూర్తి విశ్రాంతి లభిస్తుంది. మేల్కొన్న మీదట మనం ప్రత్యేకించి ఏ ప్రయత్నమూ చేయనప్పటికీ చెప్పలేని సుఖాన్ని అనుభవిస్తాం.

ఆత్మలో లీనమైనప్పుడు ఆనందం

మొత్తం మీద శరీర స్పృహ లేకుండ మనసు చురుకుగా లేక ఆత్మలో లీనమైనప్పుడు మనకు ఆనందంగా వుంటుంది. అహంకారం, వ్యక్తిత్వ భావన లేకుండా అలాంటి సుఖం మనం మెలకువలో వున్నప్పుడు కూడ అనుభవించవచ్చు. అది ఎలా సాధ్యమౌతుంది? వ్యక్తిత్వ భావన లేనప్పుడు ఏమి జరుగుతుంది? జాగ్రదావస్థలో కూడ మనం శరణాగతి ద్వారాగాని, ఆత్మ విచారణ ద్వారాగాని మనసు ఆత్మలోకి చేరేలాగ చేయగలిగితే, గాఢ నిద్రలో మనం అనుభవించే సుఖాన్ని మెలకువలో వున్నప్పుడు కూడ అనుభవించగలం. భగవాన్ ఆ స్థితిలో వుండేవారు. "ఈ శరీరం నేను అని అనుకోవద్దు" అని భగవాన్ చెప్పేవారు. మనం సాధారణంగా "వ్యక్తి" అనుకునే రీతిలో భగవాన్‌ను భావించరాదు. మనకు అహంకారం వుంది, ఏదో ఆత్మగౌరవం పెరుగుతుందన్న ఉద్దేశంతో, దాన్ని గొప్పవైనదిగా భావిస్తాం.

భగవాన్ యొక్క ఆధ్యాత్మిక స్థాయిని అటుంచి, భౌతిక పరంగా ఆలోచిస్తే ఆయన తొలిరోజుల్లో ఒక తువ్వాలు, లేదా తలగడ కూడా వాడేవారు కాదు. ఏకాంతత అంటూ ఏమి లేదు. కూర్చునేందుకు, పడుకునేందుకు, అన్నిటికీ ఒకే గది ఇతరులు తినే ఆహారమే తాము కూడ అందరితో బాటు భుజించేవారు. ప్రత్యేకించి ఎప్పుడూ, ఏమీ కోరలేదు.

ఎల్లప్పుడూ, ఇరవై నాలుగు గంటలూ, అందరికీ అందుబాటులో వుండేవారు. మొదటి రోజుల్లో జనం ఊరిలో నుండి ఆశ్రమానికి వచ్చినప్పుడు, అక్కడ వేరే స్థలం లేకపోవడం వల్ల భగవాన్‌తో బాటు హాలులోనే నిద్రించేవారు. ఒక్కోసారి హాలు జనంతో నిండిపోయి వుండేది. కాని ఎంతమంది వచ్చినప్పటికీ, ఎవ్వరినీ బయట పడుకోమనేవారు కాదు. భగవాన్ జీవితాన్ని గమనించి చూస్తే, మనం ఎవ్వరూ ఒకరోజైనప్పటికీ అలా ప్రవర్తించి వుండలేమని అనిపిస్తుంది. అలసిపోయినప్పుడు లేదా నిద్ర పోవాలనుకున్నప్పుడు మన కుటుంబం వాళ్ళనే ఏకాంతం భంగం కలిగించవద్దని అంటాము. శారీరక స్పృహ అసలు లేని కారణంగా భగవాన్ మాత్రమే అలా ఇరవైనాలుగు గంటలూ అందుబాటులో వుండగలిగేవారు.

లోపల, బయట అన్నది లేదు

గాఢనిద్రలో శరీర స్పృహ లేనప్పుడు, నేను ఎక్కడ ఉన్నానన్న ప్రశ్న వస్తుంది. ఆ ప్రశ్నకు తావులేదు. ఎందుకంటే ఆ సమయంలో మనసన్నది వుండదు. మెలకువ సమయాల్లో కూడ భగవాన్‌కు శరీర స్పృహ అసలు వుండేది కాదు. ఆయన శరీరానికి పరిమితమైన వారు కాదు. ఎప్పుడూ ఆనంద స్థితిలోనే వుండేవారు.

మనం అంతరం లేదా బాహ్యం అంటే అది శరీరానికి సంబంధించి అని అన్న మాట. శరీరానికి పరిమితం కానప్పుడు, లోపల బయట అంటూ వుండదు. మనం 'ఇతర' శరీరాలను, వ్యక్తులను గుర్తిస్తుంటాము. భగవాన్ దృష్టిలో మాత్రం 'ఇతరులు' అన్నది ఎప్పుడూ లేదు. మనమే వృత్తం యొక్క కేంద్రము, చుట్టు కొలత కూడ. మన శరీరానికి పరిమితమైనప్పుడు చుట్టు కొలత

లేని కేంద్రంగా వుండిపోతాము. అదే వ్యక్తిత్వ భావన లేకుంటే శరీర స్పృహ వుండదు. అలాంటప్పుడు మనం ఒక దేశానికి, కాలానికి పరిమితమై వుండము. భగవాన్ ఏభై నాలుగు ఏళ్ళ పాటు ఎన్నడూ తిరువణ్ణామలైను వీడలేదు. అంతేకాదు, ఎవ్వరినీ తమ వద్దకు రమ్మన లేదు, తమను దర్శించుకొమ్మన లేదు. కొందరిని చూడడానికి (దర్శించడానికి) వెళ్ళినప్పుడు ఏదో ఒక పండును తీసుకువెళతాం. వారు కొంత తీసుకుని, మిగతాది మనకే ఇస్తారు. భగవాన్ ఎప్పుడూ ఎవ్వరికీ 'ప్రసాదం' ఇవ్వలేదు; ఎవ్వరినీ తమ చేయి ఎత్తి ఆశీర్వదించలేదు. ఇలాంటి సంప్రదాయాలు పాటించ లేదు. అయినప్పటికీ, కేవలం తిరువణ్ణామలై, భారతదేశమే కాదు ప్రపంచమంతటి నుండి ప్రజలను ఆకర్షించేవారు. ఆయనది అలాంటి అసాధారణ శక్తి.

సర్వ వ్యాపకత్వం

అర్జెంటీనా నుండి దంపతులు ఒకరు భగవాన్ దర్శనానికి వచ్చారు. అక్కడి జీవితాన్ని గురించి ఏమీ చెప్పలేదు. కాని సాయంత్రాలు తాము మామూలుగా ఏమి చేస్తారో చెప్పారు. వెంటనే భగవాన్ వాళ్ళు సాయంత్రాలు కూర్చునే బెంచీని వర్ణించి, దగ్గరే రెండు చెట్లు వుంటాయనీ, ఇతర విషయాలు కూడ చెప్పారు. ఇవన్నీ భగవాన్‌కు ఎలా తెలిసింది? అది ఎలా సాధ్యం? ఆయన సర్వాంతర్యామి గనుక అవి చెప్పగలిగారు. అందుకే, ''నేను వెళ్ళి పోతానని అంటారు. ఎక్కడికి వెళ్ళగలను? నేను ఇక్కడే వున్నాను''. ఆయన మనకు భరోసా ఇచ్చారు. ఆయనను తలచుకున్న క్షణంలో మనతో వుంటారు. సాధారణంగా జనాన్ని తమ వద్దకు తరచు వస్తూ వుండమంటారు. తమకు చాలా స్వంత పనులు వున్న

భక్తులు, ''క్షమించండి భగవాన్, నాకు చాలా పని వుంది, వెళ్ళాలి, నన్ను దీవించండి'' అని ప్రార్థించినప్పుడు, మహర్షి ''ఎందుకు చింతిస్తారు? మీరు వున్న చోటి నుండి ఇంత దూరం తిరువణ్ణామలై దాకా ఎందుకు వస్తారు'', మీరు వున్నచోటే తిరువణ్ణామలై వుంది'' అనేవారు. మరోమాటలో చెప్పాలంటే, తిరువణ్ణామలై ఒక స్థలం, రమణాశ్రమం ఒక మానసిక స్థితి. మానసికంగా అలా వుండగలిగి నప్పుడు, తిరువణ్ణామలైలో వున్నలాంటి స్థితిని అనుభవిస్తాం. తాము చెప్పకుండ మనకు ఎన్నో ప్రసాదించారు. భగవాన్ కరుణాపూర్ణ సుధాబ్ధి, ఆత్మవిచారణ లేదా శరణాగతి మార్గాలను అనుసరించ మని భగవాన్ సాధకులకు సూచించేవారు. దైవకృపతో లక్ష్యాన్ని అందుకోగలుగుతాం. ఆ స్థాయికి ఎప్పుడు చేరుకోగలమన్నది ఆయనకే తెలుస్తుంది.

భగవాన్ సూచనలు, సలహాలు

భగవాన్ మరెన్నో విషయాల గురించి ఖచ్చితమైన సలహాలను ఇచ్చారు. మనం గాఢనిద్ర నుండి మేల్కొన్నప్పుడు కొన్ని నిమిషాలు లేదా సెకండ్లపాటు, ఒక నెమ్మదిని, శాంతిని అనుభవిస్తాం. అప్పుడు మనసు స్పృహలోనికి వచ్చినప్పటికి, ప్రశాంత స్థితిలో వుంటాం. ఆ కొద్ది సమయంలో మనసును మళ్ళీ ఆత్మలోకి లీనమయ్యే ప్రయత్నం చేయాలని భగవాన్ చెప్పేవారు. గాఢనిద్రలో మన ప్రయత్నం లేకనే మనసు ఆత్మలో లీనమౌతుంది. సంపూర్ణమైన నిద్రా స్థితికీ, పూర్తిగా మెలకువలోకి రావడానికి మధ్య ఒక చాలా కొద్దిపాటి కాల వ్యవధి వుంటుంది. ఆ కొద్ది సమయంలో మనం పక్క నుండి బయటపడి ప్రపంచ వ్యాసంగాలలోకి మునిగి పోరాదు. మొహం శుభ్రం చేసుకోవడం, దంత ధావనం ఏమీ చేయకుండ

గురువును తలచుకొని “నేను ఎవరు” విచారణను చేయాలి. అలా చేస్తే మనసును తిరిగి ఆత్మలోకి పంపడానికి వీలవుతుంది. అంటే నిద్రలో అప్రయత్నంగా జరిగే క్రియను మనం ప్రయత్నపూర్వకంగా చేస్తున్నామన్నమాట. స్పృహతో వున్నప్పుడే అలా చేయడం జరుగుతుంది. తొలిరోజుల్లో అది కొద్ది నిమిషాల పాటే జరుగవచ్చు. ఈ రకమైన ధ్యానాన్ని క్రమం తప్పకుండ చేస్తుంటే, మనలో ఒక శక్తి ఏర్పడి రోజువారీ సమస్యలను అప్రయత్నంగా ఎదుర్కోగలం. అలా చేస్తున్నది మనం అన్న భావన లేకుండ సమస్యా పరిష్కారం చేసుకొనగలుగుతాం. కర్తృత్వ భావన లేనప్పుడు, అహం రంగంలోకి రాదు, అందుకే శాంతి లభిస్తుంది. ప్రతి ఒక్కరూ ఈ అనుభవం పొంది తీరాలని మహర్షి అంటారు. ఎలాగ అన్న అనుమానం లేవదీస్తే, “చేయండి, మీకే తెలుస్తుంది” అంటారు. దానికీ గురుకృప వుండి తీరాలి.

ప్రతి ఉదయం మనం చేయవలసిన విషయం గురించి భగవాన్ ఇచ్చిన సూచనలు మనం పాటించదగినవి. అవి ఒక జ్ఞాని చెప్పిన మాటలు, నూటికి నూరువంతులు సత్యమైనవి. ఇక మనం పాటించడమే మన కర్తవ్యం. భగవాన్ మనకు ఎల్లప్పుడూ మార్గ నిర్దేశం చేస్తూనే వుంటారనడంలో ఏ సందేహమూ అక్కర లేదు. మనం గుర్తుంచుకోవలసిన మరొకటి మనంతట మనం అలాంటివి సాధించలేము. ఆయన కృపవల్లనే అది సాధ్యమౌతుంది. భగవంతుని గురించిన ధ్యాస ఏర్పడేందుకు కూడ ఆయన దయ వుండాలి. ఈ విషయం నమ్మితే, మనలో నమ్రత ఏర్పడుతుంది. భగవాన్ పట్ల మన కృతజ్ఞతను తెలుపుకొనడమే మనం చేయగలిగినది. అలాంటి నమ్రతాభావం ఏర్పడిన క్షణమే భగవాన్ అరుణాచల శివుడేనని తెలియవస్తుంది.

శ్రీ భగవాన్ రమణమహర్షి స్మృతులు
(శ్రీదేవరాజ ముదలియార్)

(గత సంచిక తరువాయి) అనువాదం: జి. శ్రీహరిరావు

నా గదిలో నేను ప్రవేశించే ముందు, సహజంగానే, శ్రీ భగవాన్ అందులో పాదమిడి ఆ గదిని శుభప్రదం చేయాలని కోరుకున్నారు. శ్రీ భగవాన్‌కు నా కోరిక తెలియపరిచినప్పుడు, వారు కాదనలేదు. కానీ, నేను చాలా ఆర్భాటం చేస్తానని సందేహించారు. గదిలో నేను తప్ప యెవరూ వుండరనీ, వారు చేయాల్సిందంతా కేవలం గదిలో కాలు మోపి నన్నాశ్వీరదించడమే అని నేను నమ్మపలికిన తరువాత శ్రీభగవాన్ అంగీకరించారు. సాయంత్రం 5.30 గంటలకు వారి వ్యాహ్యాళి తరువాత, శ్రీ భగవాన్ తమ పరిచారకుడితో బాటు గదిలోకి వచ్చారు. ఖాళీగా వున్న గదిని చూసి, ‘కుర్చీలూ, మంచమూ ఏమీ లేవే’ అన్నారు. అన్నీ పక్క గదిలో వున్నవనీ, శ్రీ భగవాన్ పాదస్పర్శతో గది పవిత్రమయిన తరువాత, వాటిని తీసుకు వస్తాననీ బదులిచ్చాను. అది 1940 సంవత్సరం మధ్యకాలం. నా వేసవి సెలవల సమయంలో, పక్కనే వున్న యోగిరామయ్య గారి గదిలో నెలరోజులుగా వుంటూ వచ్చాను. శ్రీ భగవాన్ గది నుండి బయలుదేరే ముందు వారికి నేను యింకో విన్నపం చేశాను: “చాడ్విక్ గారు రెండు వారాలుగా సుస్తీపడి మంచాన్నంటుకుని వున్నారు. యిప్పుడిప్పుడే కోల్కుంటున్నారు. హాలుకే రాలేక పోతున్నారు. శ్రీ భగవాన్ వారినొకసారి చూస్తే, ఆయన

ఆనందపడిపోతారనీ, త్వరగా ఆరోగ్యవంతులవుతారు" అని మనవి చేశాను. శ్రీ భగవాన్ మళ్ళీ అదే సందేహం వ్యక్తపరిచారు. "మీరాయనకు చెప్పి వుంటారు. అక్కడ చాలా మంది గుమిగూడతారు. అదంతా నాకు యిష్టం ఉండదు" అన్నారు మహర్షి.

నేను మళ్ళీ నచ్చజెప్పాను: "అక్కడ యెవ్వరూ వుండరు. అసలు చాడ్విక్ గారికి కూడా శ్రీ భగవాన్ వస్తారని తెలియదు. మిమ్మల్ని తీసుకురావడానికి ప్రయత్నిస్తానని మాత్రము చెప్పాను. మేమిద్దరమూ యింకెవ్వరికీ చెప్పలేదు. ఇంకెవ్వరూ అక్కడకు వెళ్ళకుండా చూస్తాను" అని. శ్రీ భగవాన్ యెంతో కరుణతో చాడ్విక్ గారి దగ్గరకు వెళ్ళారు. చాడ్విక్ గారు శ్రీ భగవాన్‌కు మహా భక్తులు. అందువల్లనే శ్రీ భగవాన్ వారిని చూడటానికి వెంటనే సమ్మతించారు.

1936లో ఒకసారి శ్రీ భగవాన్‌ను దర్శించడానికి వెళ్ళినప్పుడు నేను శాకాహారిగా మారిపోవాలని ఆలోచన వచ్చింది. నేను చదువుకొన్న తమిళ సాహిత్యం కొద్దిపాటిదే ఐనా చిరకాలం నుండీ మన కవులూ, ఋషులూ, గురువులూ అంతా శాకాహారానికి చాలా ప్రాధాన్యతను యిచ్చారని నాకు బోధపడింది. ఆధ్యాత్మిక జీవితం గడపదలుచుకున్న వారికి శాకాహార భోజనము మొదటిమెట్టుగా పరిగణించబడింది. శ్రీ భగవాన్‌కు నేను శాకాహారిగా మారితే ఇష్టమని నాకు తెలుసు. అయితే ఆ రోజులలో నా ఆరోగ్యం అంత దృఢంగా వుండేది. కాలక్రమాన, నేను ఆశ్రమంలో శాశ్వత సభ్యుడనై వుంటున్నప్పుడు, శ్రీ భగవాన్ బాగా నీరసపడినట్లుగా కనిపించసాగారు. ఒకరోజు నేను కూడా కొండ మీదకు వెళ్ళి, శ్రీ భగవాన్ నడక నుంచి తిరిగి వస్తున్నప్పుడు కలుసుకొని, వారిని కూడా చ్యవనప్రాశ తీసుకోమని ప్రార్థించాను. అది కేవలం భోజన పదార్థమేననీ, ఆ లేహ్యానికి మూల పదార్థము. ఆరోగ్యమునకు బహు శ్రేష్ఠమయిన ఉసిరికాయలనీ వివరించాను. శ్రీ భగవాన్ అంతా విని, "అవును, నిజంగా చాలా మంచిదే. తయారుచేయడం యెలాగో, ఆ దినుసుల వివరాలూ, ఆశ్రమంలో వున్నాయి. మీరు తీసుకోండి. నాకక్కర లేదు" అన్నారు. నా ప్రయత్నం అంతా వృథా అయింది.

కానీ కొద్ది నెలల తరువాత శ్రీ కుంజుస్వామి, కాంజీవరంలో ఒక ఆశ్రమం నుండి వచ్చేటప్పుడు చ్యవనప్రాశ పట్టుకు వచ్చారు. ఆశ్రమాధిపతి శ్రీ భగవాన్‌ను ఆ లేహ్యాన్ని తప్పక తీసుకోవాలనీ, శ్రీవారి ఆరోగ్యానికి అది చాలా సహాయకారి అనీ ప్రార్థనాపూర్వకంగా కబురు పెట్టారు. నేనూ, యితరులూ కూడా మా ప్రార్థనలు జోడించాము. చివరకు శ్రీ భగవాన్ ఒక మూడు వారాలు ఆ లేహ్యాన్ని వాడారు. ఈ విషయంగా, కొంత కాలం తరువాత, శ్రీ భగవాన్ నాతో, "నిజానికి నేను చ్యవనప్రాశను తీసుకోవాలను కోలేదు మీ సంకల్పం వల్లనే తీసుకోవడం జరిగింది" అన్నారు.

ఇంకొకసారి కూడా శ్రీ ఖన్నా అనే భక్తులు, శ్రీ భగవాన్ కొరకు ప్రత్యేకంగా పంజాబులో తయారు చేయించిన చ్యవనప్రాశను పట్టుకు వచ్చారు. శ్రీ భగవాన్‌ను ఆ లేహ్యాన్ని స్వీకరించమని యెంతో బ్రతిమాలారు. మళ్ళీ, నేను యితర భక్తులూ,

చ్యవనప్రాశను వాడమని ప్రార్థించాము. శ్రీ భగవాన్ ఒకటి, రెండు రోజులు తీసుకుని, ఒకరోజు తన పరిచారకులను పిలిచి, ఉదయపు టిఫిన్‌తో పాటు చ్యవనప్రాశను కూడా వడ్డించమని ఆదేశించారు. నేను శ్రీ భగవాన్‌కు చాలాసార్లు మనవి చేశాను: భోజన పదార్థాలు అందరికీ నిష్పక్షపాతంగా పంచిపెట్టాలని శ్రీ భగవాన్ ఆజ్ఞాపించడం సరైనదే కాని మందుల విషయాలలోనూ, పండ్లరసాల విషయం లోనూ, సరికాదు. అవి కేవలం ఆరోగ్యానికి సంబంధించినవి. శ్రీ భగవాన్ నా మాట తోసిపుచ్చారు. నాకు మంచిదైతే, అందరికీ మంచిది కాదా యేమిటి? అనేది వారి వాదన.

శ్రీ భగవాన్ నా జీవితంలోకి ఎలా ప్రవేశించారు

శ్రీమతి జి. నాగ రాజేశ్వరి

ఈ రోజున శ్రీరమణ కేంద్రంలోని పెద్ద పెద్ద చెట్ల క్రింద చల్లని నీడలో ఎవరైనా కూర్చొని ధ్యానం చేసుకోగలుగుతున్నారంటే వాటిని నాటి, వాటి సంరక్షణ మరియు వాటి ఎదుగుదల కోసం విశేష కృషి చేసినవారు శ్రీమతి నాగ రాజేశ్వరి గారు. వారు ఒక్క కేంద్రం లోనే కాక, కేంద్రానికి వచ్చే ప్రధాన రహదారికి ఇరుప్రక్కలా కూడ చెట్లను నాటారు. అవి ఆ దారిలో నడిచే వారికి చల్లని నీడను ఇచ్చేవి. కానీ కాలక్రమేణా ఒకటి తరువాత ఒకటి సరైన పోషణ లేక అంతరించి పోయాయి. వారికి చెట్లను పెంచటం అంటే ఎంతో ఇష్టం. అటువంటి వారి జీవితంలోకి శ్రీ భగవాన్ ఎలా ప్రవేశించారో, తరువాత వారి ఈ ఆధ్యాత్మిక ప్రయాణంలో వారికి కలిగిన అనుభూతులేమిటో అలానే శ్రీరమణ కేంద్రంతో వారికున్న

అనుబంధం ఏమిటో వారి మాటలలోనే తెలుసుకొనే ప్రయత్నం చేద్దాం.

* * * * *

నేను 1940 డిసెంబర్ 29వ తారీకున శ్రీ చోడవరపు శ్రీనివాస రావు మరియు శ్రీమతి శేషమ్మ దంపతులకు సంతానముగా జన్మించాను. నాకు రెండు సంవత్సరాల వయస్సున్నప్పుడే మా ఇంటికి దగ్గరలోనే ఉండే మా పెద్ద తల్లి క్రిష్ణ జనని, రాజగోపాలం గారు నన్ను పెంచుకొన్నారు. నాకు సుమారు 10 సంవత్సరాల వయసున్నప్పుడు తెనాలిలో మా ఇంటికి ప్రక్కనే కూచిభొట్ల సీతారామమ్మ గారని ఉండేవారు. వారు, (నన్ను పెంచుకొన్న) మా అమ్మగారు స్నేహితులు, వారి కుటుంబీకులంతా కంచిపరమా చార్యుల వారి శిష్యులు. వారు కంచికి వెళ్ళినప్పుడల్లా తిరువణ్ణా మలైకి కూడా వెళ్తూ ఉండేవారు. వారు అలా క్షేత్రాటన చేసి వచ్చి నప్పుడల్లా నేను, మా అమ్మగారితో కలిసి వారింటికి వెళ్తూ ఉండే దాన్ని. సీతారామమ్మ గారు ఎన్నో విషయాలను చెపుతూ ఉండేవారు. వారు చెప్పినవన్నీ ఎంతో ఉత్సాహంగా వినేదాన్ని. గోలక్ష్మి, శ్రీ భగవాన్ ఒళ్లో తల పెట్టుకొని మూడేసి గంటలు సమాధి స్థితిలో ఉండేదని, అలాగే ఎవరైనా భక్తులకు ఆరోగ్యం బాగోలేకపోతే వీభూతిని గనుక పెట్టుకొంటే వారి ఆరోగ్యం బాగుపడేదని, ఇలా వాళ్ళు మాట్లాడుకొంటున్నప్పుడు, ఆవు సమాధిలో ఉండిపోతుందనే చిత్రం నా హృదయంలో గాఢంగా ముద్రింప బడింది. అప్పటినుండి నేను, ఎప్పటికైనా నేనక్కడికి వెళ్లి శ్రీ భగవాన్ కూర్చునే గదిలో కూర్చోవాలని అనుకొనేదాన్ని.

నా చదువంతా చాలావరకు ప్రైవేటు గానే గడిచింది. మా నాన్నగారు లెక్చరర్ అవటం వలన ఎన్నో పుస్తకాలను ఇంటికి తెస్తూ ఉండేవారు. అందులో ఆధ్యాత్మిక గ్రంథాలు కూడా ఉండేవి. నాకు 20 సంవత్సరాల వయస్సు వచ్చేటప్పటికే నేను చదవని ఆధ్యాత్మిక గ్రంథం లేదంటే అతిశయం కాకపోవచ్చు. మా అమ్మగారు (దత్తు తీసుకొన్న) నాతో అన్ని ఆధ్యాత్మిక గ్రంథాలను చదివిస్తూ ఉండేవారు.

కాలాంతరంలో నాకు పెళ్లి పిల్లలు కలగటం, అందులో రెండవ వాడు సెరిబ్రల్ పాలిసితో 12 సంవత్సరాలకే శరీరాన్ని వదిలివేయటంతో చాలా క్రుంగిపోయాను. కొన్ని సంవత్సరాల తరువాత, మేము చెన్నైలో మూడేళ్ళు ఉన్నా మా నాన్నగారు, మా అత్తయ్యగారు ఇద్దరూ వయసులో పెద్దవారవటంతో వారిని విడిచి ఎక్కడికి వెళ్ళ లేకపోయేవారము. అందువల్ల తిరువణ్ణామలై చెన్నైకి దగ్గరగా ఉన్నా, అక్కడకి వెళ్ళలేకపోయాం. మా అబ్బాయి ఐ.ఐ.టి. చెన్నైలో చదువుకొంటున్నప్పుడు కూడా తిరువణ్ణామలై వెళ్ళలేక పోయాం. ఐ.ఐ.టి. కాంపస్‌కు వెనకాలే మేమొక ఇల్లు అద్దెకు తీసుకొని వాడికోసమని అక్కడ ఉన్నాం. వాడి చదువు పూర్తి అయిన తరువాత అమెరికా వెళ్ళిపోయాడు. వాడలా వెళ్ళిపోవటంతో జీవితం మీద విరక్తి భావన ఇంకా పెరిగిపోయింది. అలాంటి సమయంలో ఇక్కడే మా ఇంటికి ప్రక్కనే ఉన్న ఒక అంకుల్ ఇంటికి ఒక రోజున వెళ్ళాను. వారు తిరువణ్ణామలైకి రెగ్యులర్‌గా వెళ్తూ ఉంటారు. వారు పాల్ బ్రంటన్‌చే రచింపబడి ప్రపంచ వ్యాప్తంగా ప్రసిద్ధి పొందిన "A Search in Secret India" (తెలుగులో రహస్య

భారతంలో నా అన్వేషణ) అనే పుస్తకాన్ని నా చేతిలో పెట్టారు. ఆ తరువాత మా మేనత్తగారు ఒకసారి చీరను కొనుక్కోమని డబ్బులిస్తే, ఆ డబ్బుతో పాల్ బ్రంటన్‌చే రచింపబడిన మిగిలిన పుస్తకాల సెట్‌ను తెప్పించుకొన్నాను.

ఒక విదేశీయుడు, మన ధర్మం గురించి కానీ, మన ఆధ్యాత్మికతను గురించిన అవగాహన లేనివాడు ఆధ్యాత్మికంగా ఎలా ఉన్నత స్థితిని పొందాడు అని అనుకొని, నేను కూడ యోగ మరియు ధ్యానము చేయటం మొదలుపెట్టాను. ఆ పుస్తకాలను చదివినప్పటినుండి తిరువణ్ణామలై వెళ్ళాలనే ఇచ్ఛ తీవ్రతర మయింది. మావారు ఉద్యోగ విరమణ చేసే ముందు మేము ఆధ్యాత్మిక యాత్రలు చేస్తూ చివరిగా తిరువణ్ణామలై చేరుకొన్నాము. ఇక్కడ మేము ఆశ్రమములో కూర్చొన్నప్పుడు మావారితో ఇలా అన్నాను. ఇక నేను హైద్రాబాదుకు తిరిగి రాను. మీరేమన్నా చేసుకోండి. ఇక్కడ దొరికినదేదో తిని బతికేస్తాను. ఆ తరువాత నా శరీరాన్ని ఇక్కడే వదిలేస్తాను, అని గట్టిగా చెప్పటంతో, మా వారు నన్ను సమాధానపరుస్తూ, రెండు నెలలలో నా రిటైర్మెంట్ అవుతుంది కదా. ఒకవేళ మనమిక్కడే ఉండిపోతే రిటైర్మెంట్ అవటం వలన పొందే ప్రయోజనాలను కోల్పోవాల్సి వస్తుంది. కనుక రిటైర్మెంట్ అయిన తరువాత ఇక్కడి కొచ్చేసి ఉండిపోదాం అని అనటంతో మళ్ళీ హైద్రాబాదు వచ్చాను. వచ్చే ముందు శ్రీ భగవాన్‌తో, మా వారి మనసు మార్చి నీ మార్గంలోకి వచ్చేటట్లు చేయి స్వామీ అని వేడుకొన్నాను. మేము అక్కడి నుండి బయలుదేరే లోపల ఆయన మనసు మారాలి. లేకపోతే ఇక నేను హైద్రాబాదు వెళ్ళను అని శ్రీ

భగవాన్‌తో విన్నవించుకొన్నాను. ఇక్కడే ఉండిపోతాను అని భగవాన్‌తో గట్టిగా మొరపెట్టకొన్నాను. మొదటి అద్భుతం ఆ రోజున నా జీవితంలో జరిగింది. అదే రోజు సాయంత్రం 7.30 గంటల సమయంలో ఒక అమ్మాయి నా దగ్గరకొచ్చి జిన్నూరి నాన్నగారి ప్రవచనాలు ఉన్న పుస్తకాన్ని నా చేతిలో పెట్టి ఇది చదవండి అని చెప్పి వెళ్ళిపోయింది. ఆ రోజు రాత్రి ఏమి తోచక పోవటంతో నేను, మా వారు ఆ పుస్తకాన్ని చదివాము. మీరు నమ్మరు కానీ, మా వారికి ఒక్క క్షణం తీరిక ఉండేది కాదు. నా గురించే ఈ తీర్థయాత్రలు చేస్తున్నారు. అటువంటి వారు ఆ పుస్తకాన్ని చదివిన తెల్లవారుజామున నాతో, పద మనమిక్కడి నుండి సరాసరి జిన్నూరు నాన్నగారి ఆశ్రమానికి వెళదాం అని వారంతట వారన్నారు. అది నాకెంతో ఆనందాన్ని కలిగించింది. వారి ఆశ్రమానికి వెళదామనుకొని ఫోన్ చేస్తే, వారన్నారు, మీరెందుకు ఇక్కడికి రావటం, నాన్నగారే 1996 ఫిబ్రవరిలో హైద్రాబాద్ వస్తున్నారని తెలియచేసారు.

జిన్నూరి నాన్నగారిక్కడికి వచ్చినపుడు సావిత్రమ్మగారింట్లో బస చేశారు. మేము వారికి ఫోన్ చేసి నాన్నగారి దర్శనార్థం మీ ఇంటికి వస్తాం, కొంచెం మీ అడ్రస్ చెప్పరా అని అడిగితే వారన్నారు, మీకెందుకా శ్రమ నాన్నగారే మీ ఇంటికి వస్తారు అని అన్నారు. అలా నాన్నగారు మా ఇంటికి రావటం జరిగింది. నేను వారితో, మేము తిరువణ్ణామలైకి వెళ్లి అక్కడే సెటిల్ అవుదామనుకుంటు న్నాము అని చెపితే వారు, వద్దు మీ ఇల్లే ఒక ఆశ్రమంలా ఉన్నది, అక్కడికి వెళ్ళవద్దు. ఎప్పుడైనా ఏడాదికి ఒకసారి వెళ్లి మీ ఆధ్యాత్మిక శక్తిని పునరుత్తేజంప చేసుకొని రండి కాని, పూర్తిగా అక్కడికి వెళ్ళ

నవసరం లేదు అని చెప్పి, మీరు ఇక్కడ ఉన్న శ్రీరమణ భక్తులకు ఆదర్శంగా ఉంటూ అందరి ఆధ్యాత్మిక ఉన్నతి కొరకు పాటు పడండి అని ఉపదేశించారు. అలా నాకు మొదటి గురువు పాల్ బ్రంటన్ ఐతే తరువాతి గురువు శ్రీ జిన్నూరి నాన్నగారు. కాలాంతరంలో, ఎంతోమంది మహాత్ముల పాదధూళితో మా ఇల్లు పావనమయ్యింది. అలా వచ్చిన వారిలో శ్రీ తత్వ విదానంద సరస్వతీ స్వామివారు, శ్రీరమణానంద సరస్వతీ, శ్రీ వి.యస్. రమణన్ లాంటి వారందరూ ఉన్నారు.

డా. కే.యస్. గారు ఆంధ్ర మహిళా సభలో శ్రీరమణ సత్సంగా లను ఏర్పాటు చేస్తున్నారని మాకు తిరువణ్ణామలైకి వెళ్ళిన తరువాత గాని తెలియదు. అప్పటినుండి ఏ ఆధ్యాత్మిక కేంద్రంలో సత్సంగా లున్నాయన్నా లేదా శ్రీరమణ భక్తుల ఇళ్ళలో సత్సంగాలు జరుగు తున్నాయన్నా మేమక్కడికి ఎండ, వాన అని కూడ చూడకుండా వెళ్లి పోయేవాళ్లము. డి.డి.కాలనీ నుండి మెహిదీపట్నంలోని డా. నరసింహారావు గారి ఇంటికి వెళ్ళేవాళ్ళం. అలాగే ప్రతీ ఆధ్యాత్మిక పత్రికను ఒకటికి నాలుగుసార్లు చదివేవాళ్ళం. అప్పటినుండి ఎన్నో ఆధ్యాత్మిక అనుభూతులను నేను చవిచూడటం జరిగింది.

ఒకసారి మేము తిరువణ్ణామలైకి వెళ్ళినపుడు నేను ధ్యానంలో కూర్చొని ఎంతో దుఃఖానికి లోనై, నా జీవితం ఇలా ఎందుకు తయారయ్యిందని బాధపడుతూ ఉంటే అప్పుడు నాముందు ఒక దృశ్యం కనిపించింది. నేను అప్పుడేమీ నిద్రపోవటం లేదు. అలాగని మెలుకువగా ఉన్నాననీ చెప్పలేను. అలాంటి సమయంలో కొండ కొండంతా పాముల పుట్టలు, పాములతో నిండివున్నది. ఆ దృశ్యం

నా క్రితం జన్మకు సంబంధించినది. పూర్వజన్మలో మేమొక తప్పు చేశాము. మా తోటలో పాముల పుట్టలుంటే అక్కడికి వెళ్ళి, ఇక్కడి నుండి వెళ్ళిపొండి, పిల్లలు ఇక్కడ తిరుగుతూ ఉంటారని అంటే, ఆ మరుసటి రోజున మేము అక్కడికి వెళ్ళి చూస్తూ, దానినిండా పాములు, వాటి పిల్లలు అక్కడినుండి వెళ్ళిపోయినట్టుగా వాటి చారలు దారి పొడుగునా కనిపించాయి. దీన్ని గురించి మా అమ్మ ఎప్పుడో నా చిన్నతనాన నాకు చెప్పినట్టు గుర్తు. ఆ సంఘటన నేను తిరువణ్ణామలైలో ఉన్నప్పుడే గుర్తుకు రావాల్సిన పనిలేదు. అప్పుడు నేను చేసిన తప్పేంటో నాకు అర్థమయ్యింది. కాబట్టి చేసిన తప్పుకు శిక్షను అనుభవిస్తాను అని చెప్పాను. అందువల్లే నా పిల్లలు, ఆ వయసులో నా దగ్గర ఉండకుండా పోయారు అనేది అర్థమయ్యింది. పిల్లలున్నా పిల్లల దగ్గరుండే అదృష్టం మాకు లేదు. ఆ దృశ్యం కనిపిస్తున్నంతసేపు నా చెవిలో ఎవరో ఇలా అంటున్నారు, నీవు అప్పుడేం చేశావో తెలుసా అని ప్రశ్న తరువాత ప్రశ్నను అడుగుతూ ఉన్నారు. ఇది నాకు కలిగిన మొదటి అనుభవం.

మరోసారి తిరువణ్ణామలైలో ధ్యానం చేసుకొంటున్నప్పుడు, నేను ఒక అయస్కాంత స్థూపంలోకి ప్రవేశించి పరమాణువులా మారి చాల తీవ్రమైన వేగంతో సుడులు తిరుగుతూ పైకి వెళ్ళిపోతూ ఉండటాన్ని గమనించాను. అలా 5 నిమిషాలు జరిగిన తరువాత అంత తీవ్రతతో బలంగా బయటికి తోసివేయబడ్డాను. స్వామి బ్రహ్మ, విష్ణువులకు పరీక్ష పెట్టినప్పుడు మహాద్భుతం ఇక్కడే జరిగిందని చెబుతారు. అదే కావచ్చునేమో అని నాకనిపించింది.

దాన్ని ఎలా వివరించాలో తెలియటం లేదు. నా ప్రమేయం లేకుండా నా శరీరమంతా తిరిగి పోతున్నది. తిరువణ్ణామలైలో ఇటువంటి అద్భుతమైన సంఘటనలు జరుగుతాయి అనటానికి ఇదొక నిదర్శనం. ఈ సంఘటనను మీరు భగవాన్ అనండి, అరుణా చలేశ్వరుడు అనండి లేదా ఇంకేమన్నా పేరు పెట్టుకోండి. అటువంటి అనుభూతిని నేను పొందాను. (ఈ సంఘటనను తెలియ చేయటానికి వారు కొంచెం తటపటాయించారు).

మరొకసారి శ్రీరమణాశ్రమం వారు ముద్రించిన ఒక పుస్తకం వచ్చింది. దాని అట్ట మీద ఒక ప్రకాశవంతమైన కాంతిపుంజం వెలుగుతున్నదా అన్నట్టు ఒక చిత్రం ముద్రింపబడి ఉన్నది. అది ఒక అయస్కాంతపు కాంతిపుంజంలా అనిపించింది. కానీ ఆ పుస్తకాన్ని మావారెవరికో ఇచ్చేశారు. అయ్యో అదెందుకు ఇచ్చేశారు అని తరువాత అనుకొన్నాను.

ప్రతీరోజు ఉదయం 4 గంటలకు ధ్యానం చేసుకోవటం నాకు అలవాటు. అలా నేనొక రోజున ఉదయాన్నే ధ్యానం చేసుకొంటూ ఉన్నప్పుడు ఒక దృశ్యం కనిపించింది. భగవాన్ మామూలుగా జారగిల పడుకొంటారు. కానీ ఆ రోజున నాకు ఒక ప్రశాశవంతమైన వెలుగులో భగవాన్ శేష తల్పం మీద విష్ణుమూర్తి ఎలా పడుకొని ఉంటారో అలా కనిపించారు. ఆ తల్పానికి క్రిందుగా మురుగనార్ గారు ఒక పుస్తకం పట్టుకొని చదువుతున్నట్టుగా కనిపించింది. అదేమిటి నేను చూసిన ప్రకారం భగవాన్ మెడిటేషన్ హాలులో ఇలా పడుకొన్నట్టు ఉండరే, ఈ రోజేమిటి ఇలా కనిపిస్తున్నారు? అని అనుకొంటుంటే నా చెవిలో ఎవరో ఇలా చెపుతున్నారు. ఇవాళ

స్వామివారు ఉత్తర ద్వార దర్శనం ఇస్తున్నారు. ఇవాళ వైకుంఠ ఏకాదశి అని అన్నారు. ఆ రోజు నిజంగా వైకుంఠ ఏకాదశి అని నాకు తెలియదు. ఈ సంఘటనను గుర్తు చేసుకొన్నప్పుడల్లా నా ఒళ్ళు జలదరిస్తుంది. ఇటువంటి దర్శనాలను పట్టించుకోవద్దని అంటారు కానీ సాధకునికి మొదటి స్థాయిలో ఇవన్నీ ఉపయోగ కరమైనవే. భగవంతుని దగ్గరకి చేర్చటంలో ఇవన్నీ ఉపయోగపడ తాయి. అలా నెమ్మదిగా మనం మనో చైతన్యం నుండి ఆత్మ చైతన్యం లోకి వెళ్ళాలి. మనం బాధల్లో ఉంటే ఎవరికి చెప్పుకోవాలి? భగవాన్‌తో నేనిలా అనేదాన్ని. భగవాన్ మీరు మీ అమ్మగారిని సంసారం అనే కడలి నుండి శాశ్వతంగా విముక్తురాలిని చేశారు. అలానే మమ్మల్ని కూడా మీరే ఈ సంసారిక ఈతి బాధలనుండి విముక్తులను చేయాలి. మీరు తప్ప మా కింకెవ్వరూ దిక్కులేరు, అని భగవాన్‌తో విన్నవించుకొనే దాన్ని. అద్వైతమార్గంలో ఉన్నప్పుడు ఎటువంటి కోరికలు ఉండకూడదని అంటారు కానీ ఈ సంసారిక ఈతి బాధలను లేవనుకొని ఎలా ఉండగలం? దీనికొక విచిత్రమైన సంఘటనను మేమెదుర్కొన్నాము. అమెరికాలోని వరల్డ్ ట్రేడ్ సెంటర్ కూలుతున్నప్పుడు మేము అమెరికాలోనే ఉన్నాం. మా అబ్బాయి ఉదయాన్నే 6 గంటలకల్లా ఆఫీసుకు బయలుదేరాడు. మా కోడలు మా అబ్బాయిని కారులో ఆఫీసు దగ్గర దించి కారులో పెట్రోల్ పోయించటానికి పెట్రోల్ బంకుకు వెళ్ళినప్పుడు మాకు ఫోన్ చేసి అర్జెంట్‌గా మీరు టీవీ ఆన్ చేయండి అని చెపితే, టీవీని ఆన్ చేసి చూస్తూ ఉన్నప్పుడు ఆ వరల్డ్ ట్రేడ్ సెంటర్ దగ్గర గందరగోళం నడుస్తోంది. టీవీ చూస్తున్న వాళ్ళందరూ అక్కడ ఏదో

సినిమా షూటింగ్ నడుస్తోందని అనుకొంటున్నారు. కానీ అది కూలిపోతుందని కానీ మా అబ్బాయి దాని ప్రక్కనే ఉన్న సంస్థలో పనిచేస్తున్నాడనికాని మా బుఱ్ఱకు అప్పుడు తట్టలేదు. కొంత సమయం తరువాత మా అబ్బాయి నుండి ఫోన్ వచ్చింది. అమ్మా, మమ్మల్నందరని సొరంగ మార్గం ద్వారా అక్కడ ఉన్న నదికి ఆవల ఒడ్డుకు పోలీసులు తీసుకొని వెళ్తున్నారు అని చెప్పి, ఇక్కడ పరిస్థితి ఏమీ బాగోలేదు. ఏమీ అర్థం కాని స్థితిలో ఉన్నది, మీరు నన్ను సాయంకాలం నదికి ఆవల ఒడ్డున 4 గంటల సమయంలో కలుసు కోండి అని చెప్పి ఫోన్ పెట్టేశాడు. ఆ తరువాత అమెరికా ప్రభుత్వం వారు ఉగ్రవాద దాడులు జరుగుతున్నాయని తెలుసుకొని నిఘా సంస్థల సలహా మేరకు అన్ని సేవలను నిలిపివేశారు. ఈ వ్యవహారం ఉదయం 7 గంటల నుండి సాయంత్రం 4 గంటల వరకు నడుస్తూనే ఉన్నది. అబ్బాయి ఎక్కడున్నాడో, వాడి పరిస్థితి ఏమిటో, ఏమీ సమాచారం లేదు. సాయంత్రం 4 గంటలకు మా వాడు ఆవల ఒడ్డుకు రమ్మనమని చెప్పాడు కాబట్టి మా కోడలు వేరొక కారు తీసుకొని అక్కడకు వెళ్ళింది. మీరు నమ్ముతారో నమ్మరో కానీ ప్రొద్దున్న ఫోన్ చేసిన ఎంతో మంది మళ్ళీ తిరిగి రాలేదు. ఆ సంఘటనలో నాలుగువేలమంది పైన అసువులు బాశారు. మేము ఇంటి దగ్గర వేచి చూస్తూ ఉంటే 4 గంటల సమయంలో మా అబ్బాయి ఒక యుద్ధ భూమి నుండి వచ్చిన వ్యక్తిలా ఒంటి నిండా నల్లటి బూడిదతో దర్శనమిచ్చాడు. ఆ రోజు సాయంత్రం 5 గంటలకు కానీ మేం అన్నం వండుకోలేదు. అప్పుడు నేను, భగవాన్ నాకు చెప్పకుండా నాకిచ్చిన వరం అని అనుకొన్నాను. ఆ తరువాత

ఎంతోమంది మాకు ఫోన్ చేశారంటే మాకు ఫోన్ చేశారని చెప్పిన వాళ్ళలో ఎంతోమంది తిరిగిరాని లోకాలకు వెళ్లిపోయారు. నా కొడుకును శ్రీ భగవాన్ చిటికెన వేలు పట్టుకొని నడిపించినట్టు క్షేమంగా ఇంటికి చేర్చారే! ఈ సంఘటనను ఎలా అర్థం చేసుకోవాలి? ఏమని వర్ణించాలి?

ఇంకొకసారి మరల అమెరికాకు మా అబ్బాయి దగ్గరకు వెళ్ళి నపుడు, ఒకరోజున మేము ప్రయాణిస్తున్న కారు పెద్ద ప్రమాదానికి గురయ్యింది. నాకు తొటి విరిగితే, మా వారికి భుజం దగ్గరి ఎముక ప్రక్కకు తొలగింది. కారులో ఉన్న వారందరినీ అంబులెన్సులో తలా ఒక దిక్కున హాస్పిటల్‌కు చేర్చారు. ఈ ప్రమాదం జరిగినప్పుడు నా వాళ్ళెవ్వరూ నాకు గుర్తుకు రాలేదు. నాలో నేను ఇలా అనుకొన్నాను. నేను తిరువణ్ణామలైలో, చనిపోవాలని కోరుకున్నాను. రమణయ్యగారు అక్కడ ఉన్నారు. నేనక్కడ చూడవలసినవి ఇంకా ఎన్నో ఉన్నాయి. అటువంటప్పుడు భగవాన్, నన్నిక్కడే మట్టిలో కలిపేయాలనుకొంటున్నావా? నీ దగ్గర చనిపోతే ఎవరో ఒక సిద్ధుడు వచ్చి నాకు దారి చూపిస్తాడు. నన్నిక్కడ మట్టి చేయద్దు స్వామీ అని భగవాన్‌తో చెప్పుకొన్నాను. ఆ తరువాత 3 రోజులు అచేతనా వస్థలోకి వెళ్లిపోయాను. నెలరోజుల తరువాత కానీ మళ్ళీ ఇంటికి తిరిగి రాలేదు. ఖచ్చితంగా సంవత్సరం తరువాత, ఏ రోజయితే నాకు ప్రమాదం జరిగిందో, అదే రోజున నేను గిరి ప్రదక్షిణ చేశాను. ఒక సంవత్సరం క్రితం నేను ఏవేవి ఐతే చూడాలని నా మనసులో అనుకొన్నానో, గిరి ప్రదక్షిణ చేసొచ్చిన మరుసటి రోజు సాయంత్రం శ్రీ స్వామి రమణానందగారు (అప్పటి ఆశ్రమం ప్రెసిడెంట్), వారి

దగ్గర సేవకుడైన శంకర్‌ను పిలిచి మావారిని తీసుకొని రావలసినదిగా చెప్పటంతో, మావారు వారిని కలిసినప్పుడు, నేను సంవత్సరం క్రితం ఏమేమైతే నా మనసులో అనుకొన్నానో వాటన్నింటిని దగ్గరుండి మరీ చూపించారు. నేనేమీ వాళ్ళను అడగ లేదు. అంటే ఏంటి? మన మేమేమైతే అనుకొంటామో వాటన్నింటిని భగవాన్ వింటూ ఉంటారు. సమయం వచ్చినప్పుడు వాటిని జరిగేటట్టు చూస్తారు. నేను మామూలుగా ప్రక్కనే ఉన్న అహోబిల మఠము వరకు కూడా నడవలేను. అటువంటిది గిరి ప్రదక్షిణను రెండున్నర గంటలలో చేశాను. నేనా గిరి ప్రదక్షిణ చేస్తున్నప్పుడు సమాధి స్థితిలోకి వెళ్ళిపోయాను. ఒక భూతం నడిచినట్టు రెండున్నర గంటలలో ప్రదక్షిణను పూర్తిచేశాను. కాస్త దూరం కూడా నడవలేని నేను 14 కిలోమీటర్లు అంత తక్కువ సమయంలో ఎలా నడిచినా అని ఆశ్చర్యమేసింది.

ఈ మధ్య కాలంలో మా అబ్బాయి ఇక్కడకొచ్చి తిరువణ్ణామలై వెళదామని అంటే, వాడికి ఆరోగ్యం బాగోలేకపోయినా వాడి కోరికను కాదనలేక ఆ రోజే బయలుదేరి మరుసటి రోజు ప్రొద్దున్నే 6 గంటల కల్లా తిరువణ్ణామలై చేరుకున్నాం. మేము ఎలాంటి ముందస్తు ప్రణాళిక లేకుండా అక్కడకు చేరుకొని శ్రీరమణాశ్రమం ఆఫీసు మెట్ల మీద కూర్చోన్నాము. అదే సమయంలో ప్రెసిడెంట్ గారి శ్రీమతి అప్పుడే అమెరికా నుండి అక్కడికి వచ్చారు. వారు అమెరికా వెళ్ళారని, అక్కడే ఉన్నారని మాకు ముందే తెలుసు. కానీ అదేమీ ఆశ్చర్యమో ప్రొద్దున 6 గంటల కల్లా వారు శ్రీరమణాశ్రమానికి నడుచుకొంటూ వస్తున్నారు. వారు మమ్మల్ని చూసి, ఏమిటి

మీరిక్కడ కూర్చున్నారు? అని అంటే ఏమి లేదండి, మా అబ్బాయి మొదటిసారి తిరువణ్ణామలై వెళ్దామని అడిగితే కాదనలేక వచ్చాము. ముందరే వసతిని ఏమి ఏర్పాటు చేసుకోలేదు అని చెబితే అక్కడే ఉన్న ఆశ్రమములో పనిచేసే వ్యక్తిని పిలిచి అప్పటికప్పుడు మాకు వసతిని ఏర్పాటు చేశారు. ఇది ఎవరైనా ఊహించగలరా?

మేము దేశంలోని అన్ని ఆశ్రమాలను దర్శించుకొని వద్దామను కొన్న రోజులలో, ఒకానొక రోజున పప్పా రామదాస్ గారి ఆశ్రమాన్ని దర్శించుకొని హైద్రాబాద్ వస్తున్నాం. ట్రైన్ రిజర్వేషన్ చేయించు కోలేదు. మాతో పాటు శ్రీ యుగంధర్ రావుగారు కూడా ఉన్నారు. మద్రాస్ వరకు వచ్చిన తరువాత అక్కడ నుండి విజయవాడకు వెళ్ళే ఒక స్పెషల్ ట్రైన్‌ను ఎక్కాము. కానీ ఆ ట్రైన్‌లో కూర్చోటానికి కూడా సందు లేదు. దాంతో విజయవాడ వరకూ నిలబడే వచ్చాము. అక్కడికి వచ్చేటప్పటికే ఓపిక లేకపోయింది. దాంతో మా వారికి ఇలా చెప్పాను. ఈ రోజుకి విజయవాడలో హోటల్ బుక్ చేసుకొని ఈ రోజుకి ఇక్కడ పడుకొని రేపు ఉదయం బయలుదేరుదాం. నాకు కూర్చునే శక్తి కూడా లేదు అని అన్నాను. అలా అని రైల్వే స్టేషన్లో దిగేటప్పటికే కలకత్తా నుండి హైద్రాబాద్‌కు వెళ్ళవలసిన హౌరా ట్రైన్ ప్రక్కనున్న ప్లాట్ఫారం మీద ఉన్నది. అది అప్పటికే 6 గంటలు ఆలస్యంగా నడుస్తోంది. మాములుగా ఐతే ఆ ట్రైన్లో ఇసుకేస్తే రాలనంత జనం ఉంటారు. అలాంటిది ఎంతో ఖాళీగా ఉంది. ఆ ట్రైన్ అంతా ఖాళీగా హైద్రాబాద్‌కు వెళ్తోందా అని ఆశ్చర్య పోయాం. ఎంత అద్భుతం అంటే ట్రైన్ అంతా చాలావరకు ఖాళీగా ఉంది. నేను, మావారు టికెట్ కొనుక్కొంటే యుగంధర్ రావు గారు

టికెట్ ఏమీ అవసరం లేదండి, ట్రైన్ అంతా ఖాళీగా ఉంది కాబట్టి మననెవ్వరు ఇబ్బంది పెట్టరు అని అన్నారు. అయినా మేము టికెట్ తీసుకొనే ప్రయాణం చేశాము. దాంతో అక్కడినుండి ఎటువంటి ఇబ్బంది లేకుండా హైద్రాబాద్ చేరుకొన్నాం.

ఒకసారి మేము మధురై వెళ్ళాం. ఆరోగ్యం దృష్ట్యా ఎక్కడ పడితే అక్కడ ఆహారం తినేవాళ్ళం కాదు. ఇప్పుడెలా? అని ఎదురు చూస్తుంటే ఒకావిడ మా దగ్గరకొచ్చి, ఇక్కడకు దగ్గరలోనే ఒకరు శుచిగా భోజనం పెడతారు. మీరక్కడికి వెళ్ళండి అని చెపితే మేమెక్కడికి వెళ్లాం. లోపలికి అడుగుపెడుతూ ఉండగా గమనిస్తే శ్రీ భగవాన్ యొక్క పెద్ద సైజు ఫోటో కనిపించింది. దాంతో భగవానే మమ్మల్ని పిలిచి భోజనం పెడుతున్నారని మాకనిపించింది. అలాగే మేము ఒకసారి హరిద్వార్‌కు వెళ్ళినపుడు కన్నడ వారి ఆశ్రమంలో విడిది చేశాము. అక్కడ క్రిందనున్న హాలులో పుస్తక విక్రయశాల ఉండటంతో నేనక్కడికి వెళ్లాను. నాకు జాతకాల పిచ్చి ఉంది. దాంతో ఒక పుస్తకాన్ని తెరచి చూడగానే అందులో భగవాన్ జాతక చక్రం. దాంతో ఎంతో ఆనందానికి మరియు ఆశ్చర్యానికి లోనయ్యాను. నీవెక్కడుంటే నేనక్కడున్నాను అని అంటున్నారా అని అనిపించింది. మనం భగవాన్ భక్తులము అని ఎవరితో నైనా చెపితే వారు ఎంతో ఆదరాభిమానంతో చూసేవారు.

ఒకసారి నేను ధ్యానం చేసుకొంటున్నప్పుడు ఒక దృశ్యం కనిపించింది. అందులో శ్రీ భగవాన్ రమణకేంద్రంలో మొదటి దర్వాజాకు ఎదురుగా నిల్చొని ఉన్నారు. కానీ నాకు వారి నడుము భాగం వరకు మాత్రమే కనిపిస్తోంది. ఎందుకంటే నాకు కనిపించిన

దృశ్యంలో వారు తొమ్మిది అడుగుల విగ్రహంలా కనిపించారు. నేనప్పుడు అనుకొన్నాను! ఏమిటి భగవాన్ బయట నించొన్నారు. ఎవరి గురించి ఎదురు చూస్తున్నారు? అని అనుకొంటుండగా మాకప్పుడే ఒక ఫోన్ వచ్చింది. దాని సందేశమేమిటంటే వరంగల్‌లో ఉంటున్న శ్రీకృష్ణారెడ్డిగారు వారం రోజుల ప్రాయోపవేశం అనంతరం, ఇప్పుడే శరీరాన్ని వదిలివేశారు అని చెప్పారు. వారొక యోగి పుంగవుడు. మన రమణకేంద్రంలో ఎన్నోసార్లు భక్తులను ఉద్దేశించి ప్రసంగించేవారు. అటువంటి వారు శరీరం త్యాగం చేసే సమయానికి శ్రీ భగవానే వారిని తోడ్కొని పోవటానికి వచ్చారా అని అనిపించింది. అదే ఆ దృశ్యం యొక్క అర్థం అయి ఉండవచ్చు అని నాకనిపించింది.

మేము ఈ రమణ కేంద్రంలో ఎంతగా అనుబంధం పెంచు కొన్నామంటే ఎవరైనా భక్తులు శ్రీరమణాశ్రమం వెళ్ళలేకపోయినా శ్రీరమణ కేంద్రాన్ని దర్శించితే వారికి అక్కడకు వెళ్ళినపుడు ఏ అనుభూతి కలుగుతుందో అదే అనుభూతిని ఇక్కడ కూడా పొందాలని మాకు తపన ఉండేది. శ్రీరమణ కేంద్రానికి నిర్ణయాత్మక శక్తి అయిన వ్యక్తి అని ఎవరైనా ఉన్నారంటే అది ఒక్క భగవాన్ మాత్రమే. అదే ఈ రమణ కేంద్రానికున్న గొప్ప ఆస్తి. ఈ విషయాన్నే డా. కే.యస్.గారు ప్రతి ప్రవచనంలో ఉద్ఘాటించేవారు. ఇక్కడ శ్రీ భగవానే ముఖ్యం కానీ, వ్యక్తులు కాదు అని వారనేవారు. అదే ఇప్పటికీ, ఎప్పటికీ కొనసాగు తుందని జాగ్రత్తగా గమనిస్తే మనకర్థమవుతుంది. డా. కే.యస్.గారు దీన్ని స్థాపించారు, దీని వెనకాల డా. కే.యస్.గారి ప్రమేయం ఉన్నది

అని ఎవరైనా అన్నా డా. కే.యస్.గారు ఎప్పుడు ఒక నాన్ ఎన్టిటీ గానే ఉన్నారు. ఇప్పటికీ శ్రీరమణకేంద్రం ఒక నాన్ ఎన్టిటిగానే వ్యవహరింపబడుతున్నది. ఈ కేంద్రంలో ఎవరూ కూడా, ఇదంతా నా వల్లనే జరుగుతోందని చెప్పుకొనే వారు కనపడరు. ఒకవేళ ఎవరైనా అలా కనుక అంటే ఆ వ్యక్తి ఇంకా పండలేదని మనం అర్థం చేసుకోవచ్చు. డా. కే.యస్.గారికి, ఒక కేంద్రాన్ని పెట్టాలని ఎప్పుడూ ఉండేది కాదు. దీనికి నామ, రూపాలు లేకుండా చేయాలని వారు ప్రయత్నించినా అది జరగలేదు. అందువల్ల ఈ కేంద్రం ఎంతో గొప్పదిగా పరిగణింపబడుతున్నది. ఈ కేంద్రంతో, శ్రీ భగవాన్‌తో అనుబంధం ఏర్పడటం మాకెంతో సంతోషాన్ని, తృప్తిని కలిగించింది. వృద్ధులమవటం వలన మేమక్కడికి రాలేక పోయినా, మాకొక తృప్తి ఏంటంటే ప్రతీ నెలా మాకు వచ్చే శ్రీరమణ జ్యోతి మాసపత్రిక, తరువాత సంచిక ఎప్పుడొస్తుందా అని ఎదురు చూస్తూ ఉంటాం అంత్యకాలంలో శ్రీ భగవాన్ అదే మాకిచ్చే టానిక్‌గా భావిస్తూ.

ఓం నమో భగవతే శ్రీ రమణాయ.

యోసే సర్వేషు శాస్త్రేషు పఠ్యతే హ్యజ ఈశ్వరః ।
అకాయో నిర్గుణో హ్యాత్మా సోహ మస్మి న సంశయః ॥

తా: సర్వశాస్త్రములందు ఏ యీశ్వరుడు పుట్టుకలేని వాఁడనియు, శరీరములేని వాఁడనియు, నిర్గుణుఁడనియుఁ జెప్పబడుచున్నాడో, ఆయాత్మ రూపుడును నేనే యగుచున్నాను. సంశయము లేదు. - శ్రీదేవీకాలోత్తరము

Karunaapurna Sudhaabdhe

(Talk 82)

Dr.K.Subrahmanain

karunaapurna sudhaabdhe
kabalitaghanavisvarupa kiraanavalyaa

Bhagavan says that Arunachala is not an ordinary hill - it is *karunaapurna sudhaabdhe*, an ocean of grace, full of *sudha* or *amrut*. What Bhagavan says about Arunachala applies to Bhagavan himself because he is also *karunaa-purna sudhaabdhe*. Bhagavan was an embodiment of *karuna*; he was Shiva himself, but he lived like the poorest of the poor. For years, Bhagavan did not even have a towel. When his *kaupina* was torn, had he asked someone, they would have gladly given him one. Instead, Bhagavan took a thorn from a bush, pulled out a thread from the *kaupina* he was wearing, and stitched it himself!

The extraordinary thing about Bhagavan was his *saulabhya*, his twenty-four hour accessibility to not just human beings, but birds, animals and trees. Bhagavan has given us the assurance that we can put all our burdens on him, and he will bear them. And what is more, he has told us that instead of undergoing the cycle of happiness and unhappiness, we can always be happy, if we look within or surrender to him totally.

There is no way in which we can understand Bhagavan. If we want to understand a *jnani*, we must become a *jnani*. Whatever we say about Bhagavan is true, but it is not the whole truth. We cannot, with our limited mind, understand

the fullness of Bhagavan. It is like the six blind men who tried to tell each other what the elephant was. What each one said was true, but it was not the whole truth. First of all, in order to realize that Bhagavan was not the body, we must have his grace. He was like anyone of us, but he was so different from us. He acted like anyone of us because he did not want to frighten us. You may be the Prime Minister, but you don't act like the Prime Minister with your children or grandchildren, since affection is involved. Others may be afraid of you, but your children and grandchildren will not be afraid of you. In the case of Bhagavan, he looked like any one of us, ate like us, spoke like us and slept like us; but he was so different from any of us! He behaved in this manner because he did not want any of us to distance ourselves from him. He did this out of compassion for all of us. This is at one level.

Bhagavan says that in deep sleep we are not conscious of our body, of our mind, of time or of space. We are not conscious of fame or name either. When we are in deep sleep, there is total absence of body consciousness. And what is more, we are not conscious of the mind. How do we know this? Because the moment we are conscious of our mind, the mind acts extraordinarily swiftly. When the mind is totally at rest in deep sleep, there is no body consciousness; we are not conscious of anything. And yet, we all look forward to that state every day. Everyone wants to have deep sleep because what we need is not just physical rest, but complete mental rest; a state where the mind merges in the self. The mind can take on *sukshma*

sharira, and when it takes on *sukshma sharira*, we have dreams. When we dream a lot, we call it disturbed sleep. We call it disturbed because the mind was not at rest, and because it was not at rest, we had dreams. Sometimes, when something terrible happens in our dream, we wake up in a sweat. In other words, what normally happens when we are awake, happens in our dream state also. And therefore, we feel disturbed. If we lie in bed and toss and turn for six hours, we don't feel fresh even though the body has had rest; this is because the mind did not rest.

Sometimes, when we are very tired in the course of the day, we sit in our chair and doze. It may be for just ten minutes, but in the ten minutes of deep sleep, the mind is completely merged in the self, and there is total absence of body consciousness. When we get up, we feel very refreshed, and there is a happiness that we cannot explain. This is the happiness that we seek every day - a state where we don't do anything, yet we are happy.

What happens the moment we wake up? The mind comes out of the self. The moment we are conscious of the mind, we are also conscious of the world, and of the body. The mind then becomes naturally active. And the moment it becomes very active, we think of various problems, their solutions, and so on. In our waking state, we are worried because of the mind. We may have some pleasure when the mind is seeking something. When we achieve our objective, we are happy; when we are unable to achieve our objective, we are unhappy. This is something we experience every day. We realize that there is happiness

only when there is absence of the mind and of body consciousness. Bhagavan says it is possible to have this same happiness in the waking state also, if there is complete absence of the ego and of individuality.

Then the question is, how is it possible? What happens when there is no sense of individuality? It will be terrible! Bhagavan says that then things will go on automatically. In our conscious state also, if we can put our mind back into the self, either through surrender or through self-enquiry, we will have the same joy that we have in deep sleep. This was what Bhagavan was. We can only talk about that state. Bhagavan very often used to say, "Don't identify me with my body." Bhagavan was not an individual, in the sense we are individuals. We have an ego, and we assert our ego because we think it is a matter of self-respect. The moment we assert our ego, we create enormous problems for ourselves. In the case of Bhagavan, there was no body consciousness of the kind that we have. Leaving aside the spiritual aspect of Bhagavan, let us talk about the physical aspect. In the early days, he had neither a towel nor a pillow. In his last days, Bhagavan had no privacy of any kind, whatsoever. There was only one room – this was his bedroom, drawing room and everything else. He ate with everyone, never asking for anything extra or in between. He ate what everyone else ate.

Secondly, Bhagavan was available to people twenty-four hours. In the early days, people used to come from town and stay on since there was no other place for them to go. They used to sleep in the hall where Bhagavan also slept.

Sometimes, the hall was full, but Bhagavan never asked anyone to sleep outside because he wanted some privacy. When we look at the life of Bhagavan closely, we realize that none of us can lead that kind of life, even for a single day. We tell our own family not to disturb us when we are tired or want to sleep. To be available to people twenty-four hours in the way that Bhagavan was available, is possible only if you are a Bhagavan, and there is total absence of body consciousness.

When I am not conscious of my body in deep sleep, then where am I? The question does not arise at that time because the mind is not there. We are not there, and so we are not conscious of the body. In the case of Bhagavan, even in the waking state, he was totally free from body consciousness. For you and me, there is a body, but he was not restricted to the body. In that state of *ananda*, there was not even a trace of body consciousness.

When we talk about outside and inside, it is with reference to the body. If I don't restrict myself to the body, then there is no outside and there is no inside. In fact, in that state, Bhagavan says that we recognize other bodies and individuals. This is something we cannot imagine because we are not in that state. However, Bhagavan says that there is no other. That is, you are a centre without any circumference. When we restrict ourselves to our body, we are circumscribed. When there is no individuality, there is no body consciousness. When there is no body consciousness, we are not restricted to any place or to any time. Bhagavan never left Tiruvannamalai in all the

fifty-four years. And what is more, he never asked anyone to come and see him; he never asked anyone to stay back. When we take fruit to some people, they take some of it and give it back. Bhagavan never offered any *prasad* to anyone; he never raised his hand to bless people. Bhagavan never did any of these conventional things, yet he drew people from all over the world, not just Tiruvannamalai or India. This shows his extraordinary power.

A couple from Argentina came to see Bhagavan. They did not say much about their life there, but they did say what they generally did in the evening. Bhagavan then described the bench they used to sit on, and the two trees near the bench and other details. How did Bhagavan know? How is it possible? It is possible because he is everywhere. And that is why when Bhagavan said, "They say I am going. Where can I go? I am here," he was giving us assurance. The moment we think of him, he is with us. Ordinary *gurus* normally ask people to come and see them frequently for their own benefit. When people who had a lot of work in their everyday life said to Bhagavan, "Sorry, Bhagavan, I have to leave. I have a lot of work, but you must bless me," Bhagavan used to say, "Why do you worry? Why do you want to come all the way from your place to Tiruvannamalai? Tiruvannamalai is where you are!" In other words, Tiruvannamalai is a place, Ramanasramam is a state of mind, and that state is given to us if we have that state of mind. He has given us so much without telling us. Bhagavan is *karunaapurna*

sudhaabdhe. Bhagavan would ask people to practise self-enquiry or surrender, and through the grace of the Lord, one would reach the goal. One doesn't ask when one would reach the goal because he knows what is best for you.

Bhagavan has given us specific instructions about so many things. He says that when we wake up from deep sleep, we experience a certain calm and peace for a few minutes or a few seconds as the mind emerges from the self. This is an experience that we all have. We are conscious of the mind, but there is some peace. Bhagavan asks us at this stage to try to put the mind into the self - consciously. In deep sleep, the mind was merged in the self unconsciously. There is a very short interval between complete wakefulness and complete sleep. In this period, we shouldn't jump out of bed and start our worldly activities. We don't have to wash our face or brush our teeth. Instead, we should sit on the bed, think of the *guru* and make this enquiry, *Who am I?* This will make it easy for us to put the mind back into the self. In other words, what has happened unconsciously, we are doing consciously. We may be able to put it back consciously; it may be there for a couple of minutes in the beginning. Bhagavan says that by practising this kind of meditation regularly, a current will be produced which will give us the power to tackle day-to-day problems almost effortlessly. He also says that it won't be conscious power; it will be unconscious power. We will then tackle all our problems without the feeling that we are the doer. Where

there is no sense of doership, there is no sense of ego, and so there will be peace. He says that this is something one must experience. There is no point in asking how it is. He says, "Do it, and you shall see." This again, is the result of his grace.

The instructions that Bhagavan has given on what we have to do in the morning is something we can follow. Because these are the words of a *jnani*, every one of the utterances is hundred per cent true. It is for us to practise what he has said. We can be assured he is always there to guide us. And what is more, we must constantly remember that we cannot do any of these things of our own accord. It is Bhagavan who makes us think of him. We cannot think of God without His grace. The moment we are utterly convinced that we cannot think of Bhagavan without his grace, we become humble. What can we ask in return? The only thing we can feel is gratitude towards Bhagavan for making us think of him. The moment we get this humility, we will realise that he is Arunachala Shiva.

"The sense of 'I' pertain to the person, the body and the brain" replies the Maharshi calmly. "when a man knows his true self for the first time, something else arises from his being and takes possession of him. that something is behind the mind, it is infinite, divine, eternal. Some people call it the kingdom of heaven, others call it the soul, still others name it the Nirvana, and we hindus call it liberation. You may give it what name you wish, when this happens a man has not really lost himself, rather, he has found himself."- From the chapter - 'The Hill of the Holy Beacon' of 'A Search in Secret India' by Paul Brunton.

Kaavyakantha’s Chatvarimsat

V.Krithivasan

Verse 27

अहमि योन्तर स्तममलं हृदि ।
अनुभवेम भो स्तव कृपा यदि ॥

Ahami yontara stamamalam hridi
Anubhavema bhostava kripa yadi

Word Meaning: *antara*: inside; *ahami*: the *I* ; *yoamalam tam*: he that is blemishless; *hridi*: in the heart; *anubhavema*: we will experience; *bhoh*: my Lord; *tava*: your; *kripa*: grace; *yadi*: if.

Verse Meaning : “My Lord! If your Grace is there, we will experience in our Heart that blemish-less one inside the ‘I’.”

In this verse, Kaavyakantha is revealing the essential ingredient for Realisation, namely *guru’s*grace. The complementary roles of one’s own effort, as well as help from the *guru* in the form of grace, are often pointed out by Bhagavan. Once, Kapali Sastriar asked this question: “Can I dispense with outside help and by my own effort get to the deeper truth?” Bhagavan’s answer was, “The very fact that you are possessed with the quest of the Self, is a manifestation of divine grace. It is effulgence in the Heart, the inner being, the real Self. It draws you from within. You have to attempt to get in from outside. Your attempt is the earnest quest, the deep inner movement is grace. That is why I say, there is no real quest without grace, nor is there grace active for him who does not seek the Self. Both are necessary.” (*Sat -Darsana Bhashya*)

He emphasizes it again in these words: “Divine grace is essential for realisation. It leads one to God-realisation. But such grace is vouchsafed only to him who is a true devotee or a *yogin*, who has striven hard and ceaselessly on the path towards freedom.”(Talk 29). As *sadhana* progresses, the *sadhaka* reaches a stage where he finds that he is helpless to complete the journey without divine help. Referring to this stage, Bhagavan says, “When the mind comes to the end of its resources and stands baffled before the unanswerable question, then a Higher Power takes charge of the mind and the Self stands revealed, the real, the wonderful.”(Krishna Bhikshu’s reminiscences).

The last of the *vasanas* cannot be eliminated by the individual’s efforts. In a conversation with a Parsi devotee, Bhagavan says, “All you need to do is find the source of the ego and abide there. Your efforts can extend only thus far. Then, the beyond will take care of itself. You are helpless there. No effort can reach it” (Talks 197).

It is in this frame of mind that the poet is pleading for Bhagavan’s grace.

Verse 28

न करुणा गुण स्तव विदांपते ।
हृदयतेजसः सहजभैव ते ॥

Na karuna guna stava vidaampate
Hridayatejasah sahajabhaiva te

Word Meaning: *vidaampate*: O Lord of the learned; *karuna*: grace; *tavagunah na*: (is) not your attribute; *te:* your; *hridayatejasah*: radiance of the heart; *sahajabhaiva*: verily the natural splendour.

Verse Meaning: O Lord of the learned! Grace is not an attribute of thine. It is verily the natural splendour of the radiance in thy heart.

An attribute is something one possesses; it can go in future or change its colour. But if something is your very nature, it becomes inseparable from you. It is there unconditionally, all the time. This is why Kaavyakantha uses the word *sahaja*, as Bhagavan and grace are synonymous. Bhagavan used to say, "The very moment a *jnani's* eyes fall upon a thing, there starts a divine automatic reaction, which itself leads to the highest good." Though Bhagavan's grace catches our attention in his protection and succour when we turn to him in our hour of need, it operates silently when there is an awakening of interest in us in the search for Truth. To be saved from this life of *samsara* and to develop the conviction that a much higher truth lies behind the egoic life is truly Bhagavan's grace. Till one gets established in the ultimate truth, one undergoes the torture of someone suspended between life and death. We are often in a 'half-way house', having neither the anchorage in the Self, nor in the life outside. Our *vasanas*, old tendencies, keep pulling us out and the ability to abide in the Self is intermittent and weak to overcome the mental tendencies. At this juncture, grace is needed most. Unfailingly, Bhagavan comes to our aid if we turn to him. Remembering him is the forerunner of grace. Grace is his natural response. This is the purport of this verse.

Glimpses of Arunachala

Swagat Patnaik
[editor.dp@rkdelhi.org]

My first trip to Arunachala in August 2019 etched many permanent impressions on my heart. The old city of Tiruvannamalai which has emerged near the sacred mountain itself has many charming sights and sounds. But almost all that can be seen in the city pales in comparison to the majesty of the mountain. The odd-looking mountain in the landscape not only fills up the view, but also the hearts of millions of devotees who seek refuge at its feet. It is only due to the outpouring torrential grace of the mountain that it attracts seekers from across the world for quenching their thirst for the absolute.

Given that I had read and heard so much about the Arunachala, I was quite restless to see it with my own eyes. I had always imagined the mountain to have a certain holy reverberation to it. But, looking at it as a simple mortal in the dead of the night blew away my imagination about Arunachala. It was grander than anything I could have imagined. While at Tiruvannamalai, sacred Arunachala would beckon me in my dreams to wake up, go to the rooftop, and converse with its presence. In the star-filled night, the ever so silent glow from the mountain would completely engulf you. One is taken into the realms of wonder and gratitude, where one can't help but wonder how many millions of *jivas* must have witnessed the mountain and its grace. Each *jiva* with a lifetime of

impressions witnessing one of the pinnacles of mortal experience. One can't help but feel awe at the good fortune of seeing such a sight in this life.

I had started for Tiruvannamalai on a bus from Bangalore. Even before reaching Tiruvannamalai, my heart was filled with anticipation. I kept looking at each passing mountain thinking this might be holy Arunachala. But finally, I managed to get a glimpse of the mountain only when the driver had stopped for some refreshment. I could only see a glimpse of the summit of the mountain, but I could feel some of my purpose of many lifetimes of travel becoming fulfilled. In fact, I had felt the mountain's holy reverberation much before I got a glimpse of its outline. The mind had gradually started quietening all by itself despite its many older habits. The general pulls of the mind became partially centered around the contemplation on the hill.

As soon as I reached Tiruvannamalai, I was enamoured by the place's distinct smell. Strangely the smell brought a feeling of both nostalgia and reverence as if I had been to this place before. This stoked my curiosity and I kept getting more and more questions. I kept wondering how a place like this can have such a reverberation to it. Thus, my curious self kept observing all the details of the place. The grand old temple, little shops, the bustle of the people, and the remarkable mix of some modernity and the ancient. Above all, like a child in a play store, I kept searching for my beloved toy which I knew I would find here.

I switched off my mobile and retired to a place called *Athithi Ashram* which is a five minute walk from Sri Ramanasramam. It follows the Ramanasramam timings and thus it has strict guidelines for its boarders. Further, it had a meditation hall along with a small library. Overall, the place was quite clean and minimalistic which is ideal for *sadhakas.*

After a few hours of resting, I started for Ramanasramam while figuring out the general spatial orientation of the place. Just after a couple of inquiries, I was able to reach the Ramanasramam gate which I had seen in pictures. Entering the place gave me a sudden respite from the bustle of the outside. Old trees, the earthy old style of construction, and the bustle of devotees were just as I had imagined it to be. One could easily imagine how Bhagavan must have walked all around the *ashram* as one could feel his presence in all the parts of the *ashram*. I moved around in the *ashram* quite a bit before finding a place to sit for meditation. I went to the Matrubhuteswara temple, sat nearby the granite hall, then saw the other large hall where I watched the *vedaparayana* in the evening. Apart from the *parayana*, the place also had other recitations going on at other times. For example, right next to the large hall, there were a couple of small rooms where an elderly gentleman was reading from *Talks* over the mic. I saw the cowshed from the distance, and I could get a glimpse of the dining hall, Mahanirvana room, bookstall, and the office area. Finally, I also saw some of the shrines of devotees and animals in the *ashram*.

All the places in the *ashramam* had their distinct feel to them. Even if one were to close his eyes, one can still feel the distinct reverberation of each place in the *ashramam*. One can feel which places were relatively newly constructed, while others were one of the older buildings. But overall, all the places in the *ashramam* put me in a contemplative or sometimes devotional mood. One would automatically feel awe at all the people giving up their many worldly desires in an attempt to get a glimpse of themselves. Another thing that struck me was how so many of my questions were answered while sitting in meditation in the hall. Either one's mind would quieten and forget the question. Such is the grace of Bhagavan that even now his presence guides many *sadhakas*.

After, a couple of days of dividing my time in sitting at Ramanasramam and taking rest at *Athithi Ashram*. I decided to visit Skandashramam, Virupaksha cave, and the majestic Arunachala temple. Both Skandashramam and Virupaksha cave were very primitive compared to the more developed Ramanashramam. Skandashramam only had a few basic amenities and it seemed that care had been taken by the administration to maintain the originality of the place. While Virupaksha cave was even more austere, one had to bow down low even to enter the cave. The emanation fromVirupaksha cave was divinely unearthly. It was a place where even maintaining a non-meditative state was difficult. I could see many *sadhakas* spending hours and hours in meditation with unflinching austerity. To this day, I remember the intoxicating nature of the cave. After,

spending many hours in the cave, I made my way to Arunachala temple.

I remember after spending a few hours in Virupaksha cave, my mind was distinctly quiet. Because of this, the colour and the grandeur of the Arunachala temple made an even more vivid impression on me. The size of the *gopuram*, exquisite carvings, and the general atmosphere of the temple seemed unearthly pleasant. I could see many *sadhus*, families, workers, and priests moving around in reverence. There was a festivity which was going on in the temple where they were playing enchanting *nadaswaram* and *mridangam*. After walking around a bit, I discovered the way to Devi and Shiva *garbhagrihas*. Ah, I wish I could describe the sweetness of bliss I felt there. Perhaps many lifetimes of longing must have worked in me to present me the opportunity to prostrate at their holy feet. I wish I could have sat there for some more time; I wish I could have kept my eyes on their feet for some more time.

As I write this article, many sweet memories of Arunachala are bubbling within me. Thus, I am already plotting my next visit. The taste of the sweet nectar of grace from Tiruvannamalai once tasted is indeed difficult to forget. Thus, even amidst the multitude of worldly affairs, a part of me is always hoping for another visit to Arunachala. I hope next year millions more would be able to visit Arunachala. Further, I hope Bhagavan's grace grants us all a visit to our Arunachala.

* * *

Statement of Ownership and other particulars of Sri Ramana Jyothi

(As per FORM –IV Rule 8)

1.	Place of publication	: Hyderabad
2.	Periodicity of Publication	: Monthly
3.	Printer's name, nationality, Address	: **Mohan Reddy** Reddy Printers, 1-9-809, Adikmet, Hyderabad -500 044
4	Publisher's name, nationality	: **P. Keshava Reddy**
	Nationality	: Indian
	Address	: Sri Ramana Kendram, 2-2-1109/A, Batammakunta, Hyderabad - 500 013
5.	Editor's Name, Nationality	: **Dr. V. Ramadas Murthy**
	Nationality	: Indian
	Address	: Sri Ramana Kendram, 2-2-1109/A, Batammakunta, Hyderabad - 500 013
6.	Name and Address of Individuals who own the News Paper and partners/share holders holding more than 1% of the Share Capital	: Fully owned by: Sri Ramana Kendram, 2-2-1109/A, Bathakammakunta, Hyderabad 500013, TELANGANA

I, P.Keshava Reddy, hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

Sd/-

Date: 01-03-2021 P. Keshava Reddy

Forgiveness and Compassion

Sneha Choudhury

Bhagavan's life is replete with innumerable incidents where he has been ill-treated by strangers. Yet, we have never heard him complain or talk ill about anyone, leave alone harbour grudges. The qualities of forgiveness, large-heartedness and compassion towards all beings were an inseparable part of him.

During the early days in Tiruvannamalai, when he was deep in contemplation in the Thousand Pillared temple, the local urchins played pranks on him, threw filth and stones, and what not. However, Bhagavan did not say anything; he merely moved to another place (*Pathala Lingam* shrine) where he would be left in peace.

A couple of years later, when he was in Gurumurtham, there were some *sadhus* who did not like his growing popularity and consequent reduction in the offerings of devotees. They rolled boulders on him to deter him from staying there. One of them, also claimed the young ascetic to be his disciple and extracted money from visitors. On coming to know of his ill intentions, and being booted out by Palaniswami, this sadhu also had the audacity to spit on the Brahmana *swami*. There were many other incidents where the *sadhus* on the hill tried to take advantage of Bhagavan and his growing popularity.

In 1924, after Bhagavan had moved down and camped at mother's *samadhi* at Pali Teertham, there was a robbery in the *ashram*. Thieves broke into the *ashram* and damaged

property, beat up the two dogs, of which Karuppan was injured. There were six disciples with Bhagavan at that time, and one of them ran to the town to get help, seeing that the thieves were getting aggressive. Kunju Swami wanted to beat them; Bhagavan, however, asked him to exercise restraint, saying that the thieves be allowed to do their *dharma*, and they do theirs! “It is for us to bear and forbear. Let us not interfere with them”. The thieves took whatever they could find, and beat everyone mercilessly, even giving Bhagavan a blow on his left thigh. Unfazed, Bhagavan extended help to the thieves by providing a hurricane lamp. He said, “We are *sadhus,* we should not give up our *dharma*”. Although he himself was hurt, he was more concerned about the injured dog, and the injured devotees. He asked them to apply *amrutanjan*, to relieve them of the pain.

Of this incident, B.V.Narasimha Swami in his book *Self–Realisation* writes, “Many preach and write, that if one smites on the right cheek, the left cheek also must be offered to the smiter; that hate should not be met by hate, but by love. Few however, practice it; fewer still, can endure severe bodily pain with equanimity and think first of the safety of a sick dog and of reliving the pain of disciples while they were in great danger or in pain. The robbery came really as a test to prove that the self conquest, and self-effacement, the (*sammatva*) equanimity and dispassion (*vairagya*) the forgiveness and beneficence that characterised the young *swami* at the *Pathala Lingam*, *Iilupai* tree foot and *gurumurtham*…had further matured during the years.”

It was not only strangers, even the devotees visiting and living with Bhagavan were unfair to him and accused him of many things. Perumal Swami, who was Bhagavan’s attendant and self-appointed manager in the early years of his stay in Skandasharam, in his later years turned hostile and filed a case against Bhagavan claiming his rights over the *ashram*, amongst other things. What was Bhagavan’s reaction to it? In his last days, when Perumal Swami wrote to Bhagavan asking forgiveness, and the devotees around were still angry with him, Bhagavan showed utmost compassion and sympathy towards him, telling the devotees that he has already suffered for his misdeeds!

Bhagavan was particular about these matters; he ensured that devotees who were with him also give up the anger, resentment and learn to forgive, adopting an attitude of compassion and forbearance.

Suri Nagamma in her *Recollections of Sri Ramanasramam*, writes about an Andhra lady who visited the Ashram. “Her devotion was of a peculiar nature, she imagined Bhagavan to be Lord Krishna and herself as some Gopika, and publicised her feelings even writing to Bhagavan about it.” Bhagavan was unmoved; however Suri Nagamma, after reading the letters, rebuked the lady. The lady became very angry and started writing nasty things about Suri Nagamma, which upset her immensely. Later on, this lady started behaving oddly, “because of mental imbalance or deliberately” and after being taken away from Tiruvannamalai to her hometown, she filed a case of defamation. She even brought a lawyer to the *ashram,* and Bhagavan had to explain matters to him.

Later on, this very same lady, hearing about Bhagavan's illness wrote to Suri Nagamma enquiring about Bhagavan's health and seeking her forgiveness for her earlier behaviour. She showed the letter to Bhagavan, but did not choose to reply to her immediately. She kept quiet for three days. During those three days, she writes, she could sense that Bhagavan's usual graciousness in his looks was absent when she went to prostrate to him and he would turn his face away from her. It then occurred to Suri Nagamma that the cause of displeasure was due to the internal impurity she was harbouring in her mind towards the lady. She immediately wrote a reply, and posted it. When she came into Bhagavan's presence and prostrated, he looked at her graciously, and also told the attendants nearby about the entire incident - the lady's letter seeking forgiveness and the reply written by Suri Nagamma. She was extremely happy and pleased- and attributed it to living at the feet of the *guru*- who ensures that all the impurities of the mind are washed away! Suri Nagamma writes in her *Recollections of Sri Ramanasramam* that "…renunciation can never be real if anger and resentment remain in the mind. Though the lady had behaved senselessly, Bhagavan always had compassion for her, and he made me understand in his inimitable way that I should not harbour any ill-will towards her; he kept up a cool attitude towards me until my anger and resentment towards the lady were given up. What are we to say about his great compassion!"

Our minds are full of memories, and letting go of them is difficult. Negative emotions do not make us better, as we are not thinking about these incidents dispassionately, but with our minds, which adds its bit of emotion of hurt

and resentment. When one acknowledges that human nature comes with its shortcomings and frailties, we understand that ordinarily a person does not behave mean and go out to deliberately hurt others. It comes from within their own imagined fears or their past experiences. In such cases, it is always good to remember Bhagavan and the incidents in his life and his compassion towards all. Remembrance of the *guru* helps us to understand our own inner nature and purifies us.

A forgiving heart comes from the centre of oneness with the *guru*, when we are recipients of unjust actions and accusations, it is always good to remember Bhagavan telling that we are *sadhus*, and it is not our nature to retaliate! It is his grace that we imbibe the nature of compassion and tolerance towards all.

Life Subscription (15 years): Rs.750/- Annual Subscription: Rs.80/- (Cash/M.O./ D.D./Cheque only), favouring **Sri Ramana Kendram, Hyderabad.** Add Rs.15/- for outstation cheques. Donations in favour of Sri Ramana Kendram, Hyderabad are exempt (50%) from Income Tax under Section 80G.

Printed & Published by Sri P. Keshava Reddy, H.No.3-4-529/2, F.No.202, Devi Laxmi Nilayam, Lingampally, Barkatpura, Narayanaguda, Hyderabad-500027, Telangana State, on behalf of Sri Ramana Kendram, printed at Reddy Printers, # H.No.1-9-809, Adikmet, Hyderabad-500044, Telangana State, Published at Sri Ramana Kendram, H.No. 2-2-1109/A, Tilaknagar X-Road, Bathukammakunta, Shivam Road, Hyderabad-500013, Telangana State. Editor: Dr. V. Ramadas Murthy.

Address of Sri Ramanasramam: Tiruvannamalai, Tamilnadu-606 603.
Ph.04175-237200, Office No.: 04175-236624
email: ashram@gururamana.org
For Accommodation: email: stay@gururamana.org
Phone: 04175-237400, website: www.sriramanamaharshi.org